

Bilag til f. t. l. om tilsyn med monopol og konkurrencebegrænsning.

kommet, at noget udenforstående forlag har vægret sig ved at undergive sig eller efterkomme Boghandlernavnets afgørelse.

Den her foretagne gennemgang viser, at der ikke findes noget urimeligt i reglerne om forretningsforbindelsen med boghandlerne, heller ikke i forhold til et udenforstående forlag.

Når priskontrolrådet endelig anfører, at det er urimeligt, at udenforstående forlag skal give afkald på at handle med andre end boghandlerne, synes der ikke heri at ligge noget selvstændigt argument, idet man ikke til støtte for, at noget findes urimeligt, kan henvise til, at det findes urimeligt.

Der erindres om, at adgangen til salg uden om boghandelen er imødekommet i de i §§ 7—11 nævnte tilfælde, og at ethvert forlag kan drive direkte kolportage og andet direkte salg til publikum.

Naturligvis kan spørgsmålet, om dispensationsadgangen i medfør af §§ 7—9 og § 11 nr. 14 i det enkelte tilfælde udøves på rimelig måde, af vedkommende forlægger bringes for priskontrolrådet.

Sluttelig bemærkes, at spørgsmålet, om eventuelle fremtidige ændringer i leverings- og samhandelsreglerne måtte være urimelige, naturligvis også til enhver tid kan bringes for priskontrolrådet af udenforstående forlag, der ikke igennem organisationen har haft indflydelse på ændringerne.

Overfor de af priskontrolrådet anførte hensyn til forbrugerne og forlagene står de af branchen påberåbte hensyn til at sikre ligestilling af alle forlag og hensynet til at bevare den bestående organisationsform til gavn for bogsalget og derigennem til gavn for det kulturelle arbejde, der udføres af boghandlerne. Disse sidste hensyn er så tungtvejende, at de efter branchens opfattelse klart opvejer de af rådet påberåbte hensyn.

Som flere gange nævnt er den her i landet bestående ordning ikke enestående, men genfindes i sine hovedtræk i en række nært beslægtede lande. Jeg skal nedenfor omtale de vigtigste.

1. Norge.

Jeg vedlægger skrivelse af 14. november 1951 fra Den norske Bokhandlerforening bilagt med foreningens love, samhandelsreglerne samt protokollat vedrørende et bestyrelsesmøde den 28. august 1951 angående Tiden Norsk Forlag. En regel, svarende til vor § 6 genfindes i lovenes § 17. Praktisk talt alle norske forlag er medlemmer af Den norske Bokhandlerforening, der omfatter både forlæggere og boghandlere. Også Tiden Norsk Forlag er medlem, men har indtil videre opnået en dispensation, således at også bøger over frisalgsgrænsen kan leveres til Norges Kooperative Landsforening til videre salg gennem dennes udsalg, men *kun* hvor der er *mere end 5 km til nærmeste boghandler* eller boghandlerfilial.

En tilsvarende ordning var af organisationerne tilbudt Det danske Forlag, som imidlertid afslog dette.

Ligesom i Danmark spiller spørgsmålet om udenforstående forlags adgang til boghandelen kun en praktisk rolle for det kooperative forlag, og da dette forlag i Norge har tilsluttet sig organisationen alene med den ovenfor nævnte begrænsning, har det ikke været aktuelt at indføre en regel svarende til vor § 14.

Som det vil ses, er der i Norge langt mere indgribende etableringskontrol end her i Danmark, og som ovenfor nævnt er der også langt færre boghandlere.

2. Sverige.

Jeg vedlægger skrivelser af 13. og 22. november 1951 fra Svenska Bokförläggare-Föreningen, bilagt de svenske affærsregler med ændringer. Også i Sverige er langt det overvejende antal forlæggere medlemmer af forlæggerforeningen og de forlæggere, der står udenfor, følger i almindelighed foreningens affærsregler.

Vor regel i § 6 genfindes i affærsreglernes § 3. Heller ikke i Sverige har en bestemmelse svarende til vor § 14 været aktuel. Det kooperative salg spiller praktisk talt ingen rolle, og man betragter de forlag, der ikke følger reglerne, som illoyale.

Der er i Sverige nedsat en særlig kommission Statens Bokutredning, som ven-